

Nacht 32

11.

Koekeloeren en bespieden

Gek, hoe dingen bijna ongemerkt kunnen veranderen, zonder dat je het in de gaten hebt. Ik wist intussen dat 's nachts geluiden vaak veel enger klinken dan overdag. Een kraai die plotseling begint te krassen, wind, zwiepende takken, het omvallen van een bloempot of een bezem: in het donker klinken die dingen allemaal een stuk griezeliger. De eerste keer dat er bij een stevige wind iets omviel (in onze tuin staan overal wel ergens dingen die kunnen omvallen), zat ik rechtop in bed. De tiende keer schrok ik nog maar een beetje. Het hielp dat Dons intussen al een paar keer bij mij had gelogeed. We brandden vanillewierook, die ik nu sowieso vaker brandde, omdat de deur me aan Dons deed denken en ik minder bang was. Een raar idee natuurlijk, want wierook kan je niet beschermen tegen gevaar, maar evengoed voelde ik me dan minder alleen.

Kortom, na een maand lag ik niet meer bij ons onverwacht geluidje verstijfd in mijn slaapzak en sliep ik zelfs vaker door. De smakkende slak zagen Dons en ik trouwens niet meer terug. ‘Misschien opgegeten door een vogel,’ zei mijn vader. ‘Of door mij,’ zei hij er met een grijns achteraan. Waarop mijn moeder en ik allebei keihard ‘Ieuw!’ riepen.

Maar na die eerste nacht gebeurde er iets raars.